

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/18/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118010151
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1118010151.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Denisy Mészárosovej a členov senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovaného Z. G., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6T/11/2018 zo dňa 11.10.2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26.05.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie Okresnej prokuratúry Bratislava I **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6T/11/2018 zo dňa 11.10.2019 bol obžalovaný Z. G. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/68/2016 zo dňa 06.09.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava sp. zn. 4To/17/2016 zo dňa 08.12.2016 uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Tr. zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní tri roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom v trvaní tri roky, v čase 02:40 hod. dňa 23.02.2017 v Bratislave na Vajanskom nábreží sa ako spolujazdec vo vozidle U., modrej farby, J.: BA-XXXUM, ktoré bolo zastavené hliadkou PZ s volacím znakom Z. XXX z dôvodu dokumentovania priestupku, snažil ukryť gumené puzdro, ktoré držal v ruke, následne obžalovaný vydal po predchádzajúcom poučení príslušníkom PZ v zmysle služobnej pomôcky, gumené puzdro obsahujúce

plastovú tubu s obsahom bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 5056 mg, pričom kriminalisticko-expertíznym skúmaním obsahu tuby bolo zistené, že obsahovala metamfetamín s priemernou koncentráciou 46,9 % hmotnostných s prímiesou dimetylsulfónu, čo zodpovedá 59-237 obvyklým jednotlivým dávkam drogy,

plastové vrecúško s tlakovým uzáverom o rozmeroch 4 x 7,5 cm s obsahom bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 880 mg, pričom kriminalisticko-expertíznym skúmaním jeho obsahu bolo zistené, že obsahovalo metamfetamín s priemernou koncentráciou 74,3 % hmotnostných, čo zodpovedá 16-65 obvyklým jednotlivým dávkam drogy,

plastové vrecúško s tlakovým uzáverom o rozmeroch 3 x 3,5 cm s obsahom bieleho kryštalického materiálu s hmotnosťou 269 mg, pričom kriminalisticko-expertíznym skúmaním jeho obsahu bolo zistené, že obsahovalo metamfetamín s priemernou koncentráciou 30,8% hmotnostných s prímiesou metyléndioxymetamfetamínu s priemernou koncentráciou 43 % hmotnostných a s prímiesou dimetylsulfónu, čo zodpovedá 2-8 obvyklým jednotlivým dávkam drogy,

príčom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch zaradený do II. skupiny psychotropných látok a metyléndioxy metamfetamín je v zmysle Zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch zaradený do I. skupiny psychotropných látok.

Podľa § 172 ods. 2, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. I, § 37 písm. m Tr. zákona a s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona bol obžalovanému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8(osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 4, ods. 5 Tr. zákona súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zákona bol obžalovanému uložený ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň zrušil výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 11.03.2019, sp. zn. 4T/10/2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie okresný prokurátor. Odvolanie bolo odôvodnené podaním zo dňa 20.01.2020 a smeruje proti výroku o treste.

V dôvodoch odvolania prokurátor vyjadruje nesúhlas s postupom okresného súdu pri uložení trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, pričom sa odvoláva na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR Tpj 55/2016. S názorom prvostupňového súdu o dostatočnosti trestu uloženého obžalovanému, sa prokurátor nestotožňuje. Uložený trest je podľa neho mierny, teda neprimeraný, keďže súd dostatočne nevyhodnocoval všetky významné okolnosti týkajúce sa osoby obžalovaného, jeho pomerov a možnosti nápravy, ktoré sú rovnako rovnocennými zákonnými kritériami pri určovaní druhu a výmery trestu v zmysle ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona. V tejto súvislosti sa ponúka úvaha, že pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prvostupňový súd bezdôvodne opomenul vyhodnocovať kritérium osoby obžalovaného, jeho pomerov a možnosti nápravy, čo viedlo k nesprávnemu záveru o potrebe ukladania trestu značne pod dolnú hranicu trestnej sadzby uvedenej v § 172 ods. 2 Trestného zákona.

Vo vzťahu k osobe obžalovaného, prokurátor zdôrazňuje, že tento bol v minulosti tri krát odsúdený pre drogovú trestnú činnosť, je teda evidentné, že ide o v jeho prípade o špeciálneho recidivistu. Časové súvislosti spáchania prejednávaného skutku odzrkadľujú nepoučiteľnú a nepolepšiteľnú povahu obžalovaného a jeho výrazné sklony k páchaniu trestnej činnosti. Skutku sa mal dopustiť vo veľmi krátkom čase po právoplatnom odsúdení za iný drogový trestný čin v konaní na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 9T/43/2016, rozsudok zo dňa 12.01.2017. Takisto je zrejmé, že žalovaného skutku sa dopustil v relatívne krátkom čase, iba dva a pol mesiaca od začatia plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia pre iný drogový trestný čin, nakoľko rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV, 3T 68/2016 nadobudlo právoplatnosť 08.12.2016. Dá sa preto konštatovať, že následok v podobe možnosti nariadenia výkonu nepodmieneného trestu neodradil obžalovaného od páchania totožnej trestnej činnosti, pre akú už bol právoplatne odsúdený. U obžalovaného nemali doposiaľ ukladané tresty pre drogovú trestnú činnosť dostatočný výchovný a nápravný účinok v tom zmysle, že by sa nimi dosiahla zmena jeho postoja k drogám. Za významné, z hľadiska pomerov obžalovaného považuje prokurátor aj to, že obžalovaný je podľa vlastného vyjadrenia konzumentom pervitínu, pričom v čase spáchania skutku nebol riadne zamestnaný a bol bez pravidelného zdroja príjmov. Za takejto situácie, prihliadajúc pritom na osobné a majetkové pomery, vlastnosti obžalovaného, je prognóza budúceho vývoja veľmi neistá. Z uvedených dôvodov nemôže byť u obžalovaného účel trestu splnený trestom odňatia slobody uloženým pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Spornou je podľa prokurátora aj skutočnosť, že súd pri rozhodovaní o treste neprihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, ktorou je spáchanie viac trestných činov, keďže v danom prípade rozhodoval o súhrnnom treste za zbiehajúce sa trestné činy a nezvyšoval tak dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu v dôsledku prevažujúceho pomeru priťažujúcich okolností. Podľa názoru prokurátora zohľadneniu tejto priťažujúcej okolnosti nebráni ani skutočnosť, že súd musel ukladať trest s použitím tzv. asperačnej zásady, čo znamená, že horná hranica trestnej sadzby najprísnejšieho zo zbiehajúcich sa trestných činov, musela byť zvýšená o jednu tretinu. Ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona bráni kumulácii použitia § 38 ods. 4 Trestného zákona a zvýšeného súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona len v prípade, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatela neprimerane prísne. Prokurátor zastáva názor, že vzhľadom na Nález Ústavného súdu SR PL US

106/2011 ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona stráca svoje opodstatnenie a stáva sa obsolentným. Vzhľadom na súčasný platný právny stav, kedy aplikácia tzv. asperačnej zásady nezasahuje žiadnym spôsobom do úpravy dolnej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby, súdu nič nebránilo pri ukladaní súhrnného trestu prihliadnuť na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona.

Záverom prokurátor prednáša názor, že úvahy súdu v otázke výmery zákonného primeraného a spravodlivého trestu sa mali pohybovať v rozpätí ako to navrhoval prokurátor v záverečnej reči na hlavnom pojednávaní. Súdu bolo navrhnuté uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, aj po úvahách súdu o aplikácii ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Takto uložený trest by spĺňal všetky zákonné kritériá uvedené v § 34 ods. 4 Trestného zákona, ktoré determinujú individualizáciu trestu, berúc do úvahy aj osobu obžalovaného, jeho pomery, kriminálnu anamnézu a možnosti nápravy.

Na podklade uvedených argumentov navrhol prokurátor krajskému súdu, aby odvolaniu vyhovel, zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. poriadku a sám vo veci rozhodol. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa krajskej prokuratúry v celom rozsahu odkázala na návrh, ktorý je uvedený v písomnom odôvodnení podaného odvolania. Zastáva názor, že v prípade obžalovaného je uložený trest s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti neprimerane mierny. Preto navrhla v tejto časti rozsudok zrušiť a uložiť obžalovanému trest v rámci zákonnej trestnej sadzby na jej dolnej hranici.

Obhajkyňa obžalovaného naopak označila súdom prvého stupňa uložený trest za primeraný, zákonný s prihliadnutím na všetky zistené okolnosti prípadu, ako aj okolnosti na strane obžalovaného. Podľa názoru obhajoby uložením tohto trestu nedošlo k porušeniu ustanovení Trestného zákona a ani nemožno vysloviť, že by tento trest bol neprimeraný. Odvolanie Okresnej prokuratúry Bratislava I navrhla preto ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný pred odvolacím súdom uviedol, že treba zohľadňovať aj fakt, že mu bude premenená podmienka, ktorú mal uloženú vo výmere tri roky a okrem prebiehajúceho konania má ešte neskončené konanie v Žiline, kde je stíhaný za totožný paragraf. Na vysvetlenie, prečo u neho k takýmto konaniam v živote dochádzalo uviedol, že sa ako dvadsaťročný dostal do kontaktu s drogami, čo úplne skreslilo jeho pohľad na život.

Krajský súd v Bratislave, na podklade riadne a včas podaného odvolania prokurátora, v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal napadnutý rozsudok.

Vzhľadom na obsah uvedeného ustanovenia odvolací súd na základe revízneho princípu, ktorého rozsah je determinovaný práve týmto ustanovením, preskúmal nielen výrok o treste, ale preskúmal aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo tomuto napadnutému výroku a tiež prihliadol aj na chyby, ktoré síce odvolaním vytykané neboli, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali podanie mimoriadneho opravného prostriedku t.j. dovolania (§ 370 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku), pričom zistil, že odvolanie prokurátora nie je opodstatnené.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní potupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 39 ods. 2 písm. d/ Tr. zákona súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatela v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu.

Podľa § 39 ods. 4 Tr. zákona v konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby a v prípade trestných činov uvedených v odseku 3 písm. a) trest odňatia slobody nie kratší ako dvadsať rokov.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

V prejednávanej trestnej veci na hlavnom pojednávaní konanom dňa 11.10.2019 obžalovaný postupom podľa § 257 ods. 1 Tr. poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku a zároveň na všetky otázky položené podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. poriadku odpovedal „áno“ a následne správne súd prvého stupňa uznesením rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a v súlade s ustanovením § 257 ods. 7 Tr. poriadku rozhodol, že sa vykoná dokazovanie len ohľadom výroku o treste, náhrade škody a o ochrannom opatrení.

Správne preto postupoval súd prvého stupňa, keď obžalovaného Z. G. uznal vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona na skutkovom základe tak, ako je uvedený v obžalobe.

Je potrebné uviesť, že odvolací súd sa skutkovými zisteniami nezaoberal, pretože rozhodnutie o prijatí vyhlásenia obžalovaného, že je vinný, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť a preto ho nemožno meniť ani v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

S poukazom na vyhlásenie obžalovaného o priznaní viny na hlavnom pojednávaní, zákonne a vecne správne okresný súd rozhodol, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná.

Pokiaľ ide o výroky napadnutého rozsudku v súvislosti s uloženým trestom, je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu z formálneho hľadiska postupoval v súlade so zákonom a nedopustil sa pochybenia pokiaľ ide o aplikáciu ustanovenia § 39 Tr. zákona, takisto nepochybil pri vyhodnocovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v zmysle § 36, 37 Trestného zákona. Správne je rozhodnutie o uloženom treste aj pokiaľ ide o použitie ustanovení o ukladaní súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1, 41 ods. 2 Trestného zákona.

Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, prokurátor smeruje svoje odvolanie iba proti rozhodnutiu súdu o použití mimoriadneho zmierňujúceho ustanovenia postupom podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a uloženiu trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Po zohľadnení argumentov, o ktoré sa podané odvolanie opiera, odvolací súd nezdieľa názor prokurátora o nesplnení podmienok pre použitie § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zákona a uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Preto nedošlo v rámci odvolacieho konania ku zmene výmery uloženého trestu odňatia slobody v porovnaní s prvostupňovým rozsudkom.

Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovanému Z. G. správne zohľadnil poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zákona, teda priznanie a oľutovanie trestnej činnosti obžalovaným. Toto rozhodnutie je nutné po preskúmaní veci označiť za správne, nakoľko obžalovaný sa hneď vo svojom prvom výsluchu v prípravnom konaní ku skutku priznal, podrobne sa k veci vyjadril a drogy dobrovoľne vydal polícii. Svoje konanie v celom rozsahu oľutoval a vysvetlil motiváciu, ktorá ho viedla k opätovnému spáchaniu obdobného skutku, ako je ten, pre ktorý už bol odsúdený. Pri zákroku s políciou spolupracoval a svoj postoj nemenne zachovával počas celého prípravného konania, ako aj v konaní pred súdom. V žiadnom prípade teda nie je možné viesť úvahy o cielenom prispôsobovaní postoja obžalovaného k spáchanju trestnej činnosti v závislosti od výšky hroziaceho trestu.

Vychádzajúc z napadnutého výroku o treste, okresný súd takisto v súlade so zákonom priznal obžalovanému priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zákona a to z dôvodu, že obžalovaný sa aj v minulosti opakovane dopúšťal trestnej činnosti súvisiacej s nelegálnou držbou drog a v jednom prípade mu bol uložený aj nepodmienečný trest odňatia slobody. S výnimkou odsúdenia, ktoré je zohľadnené ako kvalifikačný moment v posudzovanej veci (odsúdenie Okresným súdom Bratislava IV sp. zn. 3T/68/2016), bol obžalovaný súdne trestaný dvakrát.

Pri uznaní jednej poľahčujúcich okolností a jednej priťažujúcej okolnosti bol správne konštatovaný vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a došlo k využitiu postupu podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona. Znamená to, že súd primárne vychádzal z trestnej sadzby v rozpätí od 10 do 15 rokov, tak ako je uvedená v ustanovení § 172 ods. 2 Trestného zákona.

Ďalej okresný súd postupoval v súlade s § 39 ods. 2 písm. d/, od. 4 Tr. zákona a aplikoval na daný prípad Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí č. 5/2017 pod č. 44, prijaté za účelom zjednotenia výkladu v otázke možnosti, prípadne nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n/ a písm. l/ Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo písm. c/ Trestného poriadku. Okrem iného sa v citovanom stanovisku uvádza, že ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Vychádzajúc z citovaného stanoviska, dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obvinenému vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade nemusí uzavrieť (v prípade neschválenia dohody súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdnom konaní), v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne (navyše, keďže tu ide o príslušnú časť rozhodnutia súdu prvého stupňa, dovolanie môže podať len minister spravodlivosti). Je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia. Preto sa tretia právna veta uvedeného stanoviska zmieňuje o medzere v zákone. Konkrétne sa v nej uvádza, že analógia je pri aplikácii Trestného zákona nepripustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému. Ide teda o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

Berúc do úvahy obsah podaného odvolania, prokurátor principiálne neodmieta možnosť použitia citovaného stanoviska ako východiska pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby v súlade s § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zákona, vznáša však výhrady voči výmere uloženého trestu s využitím citovaných ustanovení Trestného zákona a trest označuje za neprimerane mierny s prihliadnutím na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti nápravy.

Z konštrukcie ustanovenia § 39 Tr. zákona je možné jednoznačne vyvodiť, že v prípadoch, ktoré sú uvedené v odseku 2/ písmeno a/ až e/ ide o iné dôvody mimoriadneho zníženia trestu, ako je tomu v odseku 1/ tohto ustanovenia. Znamená to, že v posudzovanom prípade nebolo možné pri znížení trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby argumentovať materiálными dôvodmi (výnimočné okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a), nakoľko dôvodom na zníženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej sadzby je samotná existencia a splnenie podmienok na konania o dohode o vine a treste. Žiadne mimoriadne okolnosti na strane obžalovaného, ani mimoriadne okolnosti prípadu okresný súd nezistil a rovnako ich v prejednávanej veci nevzhliadol ani odvolací súd.

Pri obzvlášť závažnom zločine nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona je možné uložiť trest odňatia slobody v rozpätí od 10 do 15 rokov. Postupom podľa § 39 ods. 4 Tr. zákona môže byť trest znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, teda trest bolo možné uložiť od hranice šesť rokov a osem mesiacov.

Trest vo výmere osem rokov, ktorý bol obžalovanému súdom prvého stupňa uložený, považuje aj odvolací súd za trest primeraný, s prihliadnutím na všetky okolnosti zistené na strane páchatel'a, ako

aj okolnosti prípadu. U obžalovaného bol konštatovaný vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností.

V prospech obžalovaného bolo okrem spomenutého priznania a oľutovania trestnej činnosti prihliadnuté aj na to, že v posudzovanom prípade bol uznaný vinným len za prechovávanie drog a nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty v nebezpečnejšej forme, ktorou je distribúcia drog iným osobám (predaj, zadovažovanie). Posudzujúc dôsledne doterajšie odsúdenia obžalovaného, na ktoré prokurátor poukazuje v dôvodoch odvolania, bolo zistené, že v prvom prípade došlo k podmienenému zastaveniu trestného stíhania pre prečin podľa § 171 ods. 1 Tr. zákona. Nakoľko sa obžalovaný v skúšobnej dobe neosvedčil a spáchal skutok právne kvalifikovaný ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, pre ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 06.09.2016 sp. zn. 3T 68/2016, bolo rozhodnuté o pokračovaní v trestnom stíhaní, ktoré bolo pôvodne uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I sp. zn. 3Pv 114/14/1101 podmiennečne zastavené. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 12.01.2017 sp. zn. 9T 43/2016 upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom Bratislava IV. V poradí posledným záznamom v registri trestov obžalovaného je rozsudok okresného súdu Bratislava V zo dňa 11.03.2019 sp. zn. 4T 10/2019, ktorým bol odsúdený za identickú trestnú činnosť, ako je tomu v posudzovanom prípade. Ide o odsúdenie za skutok, ktorý je v súbehu so skutkom, pre ktorý bola podaná obžaloba v tomto konaní.

Z výpočtu odsúdení obžalovaného nepochybne vyplýva, že obžalovaný má dlhodobý problém s drogami, ktorý evidentne nezvláda. Tento záver vyplýva aj zo znaleckého posudku znalca z odvetvia psychiatrie, ktorý z uvedeného dôvodu odporučil uloženie ochranného liečenia. Uvedené opatrenie ústavnou formou bolo obžalovanému súčasne uložené (výrok o ochrannom opatrení z rozsudku Okresného súdu Bratislava V 4T 10/2019 zostal nedotknutý).

Krajský súd nesúhlasí s názorom prokurátora, ktorý trvá na tom, že okresný súd nedostatočne zohľadnil osobu obžalovaného, jeho predchádzajúce odsúdenia a možnosti jeho nápravy. Napriek existencii opakovaných záznamov v registri trestov, ktoré samozrejme vyznievajú v neprospech obžalovaného, je z pohľadu posúdenia možnosti využitia ustanovení o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zákona významné najmä to, že obžalovaný od začiatku trestného stíhania až do jeho ukončenia zachováva nemenný postoj, výrazne participuje na objasnení trestnej činnosti, pričom v jeho spôsobe obrany absentuje akýkoľvek náznak obštrukcií, prednášania návrhov, ktoré reálne nemôžu prispieť k zlepšeniu jeho situácie, ktoré sú v iných obdobných prípadoch tejto trestnej činnosti bežným javom. Od začiatku súčasne deklaruje, že si je pritom vedomý následkov v podobe výšky hroziaceho trestu. Uvedený postoj obžalovaného podľa názoru odvolacieho súdu prispel k tomu, že v lehote kratšej ako osem mesiacov bolo vyšetrowanie ukončené a došlo k podaniu obžaloby, čo nepochybne prispelo k efektívnosti trestného konania, rýchlejšiemu a účinnejšiemu nástupu opatrení v podobe uložených trestov.

Napriek vyššie uvedeným negatívnym zisteniam zastáva krajský súd názor, že trest odňatia slobody vo výmere osem rokov je s prihliadnutím na všetky zistené okolnosti dostatočne prísny postihom a nebol daný dôvod na sprísnenie trestu. Samozrejme, že je potrebné vnímať uložený trest ako výsledok postupu, v ktorom bola uplatnená určitá forma benefitu dosiahnutá vzdaním sa práva na klasický súdny proces.

Pre ukládanie trestu platia zásady, ktoré ustanovuje Trestný zákon v § 34. Na jednej strane má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti tak, že páchatelovi zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, na druhej strane má uložený trest vytvoriť podmienky na výchovu páchatel'a k tomu, aby viedol riadny život, pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Odkazujúc na vyššie uvedené úvahy, nebolo možné akceptovať odvolacie námietky prokurátora a vyhodnotiť uložený trest ako neprimerane mierny. Okolnosti spáchania skutku, jeho následky i okolnosti

na strane obžalovaného vo svojom súhrne neodôvodňujú úvahy o zjavnej neprimeranosti uloženého trestu.

Pre úplnosť krajský súd uvádza, že trest bol obžalovanému Z. Sobockému ukladaný ako trest súhrnný vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Bratislava V sp. zn. 4T 10/2019 postupom podľa § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zákona, nakoľko je preukázané, že sa skutkov dopustil dňa 23.02.2017 a 25.08.2018. Tieto skutky sú v súbehu, nakoľko v období medzi ich spáchaním nebol vyhlásený iný odsudzujúci rozsudok za inú trestnú činnosť. Zároveň však bolo splnené, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba v tomto konaní, bol spáchaný skôr, ako bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok Okresného súdu Bratislava V zo dňa 11.03.2019, ktorý postihuje skutok zo dňa 25.08.2018.

Prokurátor v závere dôvodov svojho odvolania označuje za chybu v postupe okresného súdu aj to, že v rozpore so zákonom neprihliadol na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, teda, že obžalovaný spáchal viac trestných činov, nakoľko ukladal trest za dva zbiehajúce sa trestné činy spáchané vo viacčinnom súbehu. Podľa názoru prokurátora zohľadneniu tejto priťažujúcej okolnosti nebráni ani skutočnosť, že súd musel ukladať trest s použitím tzv. asperačnej zásady, čo znamená, že horná hranica trestnej sadzby najprísnejšieho zo zbiehajúcich sa trestných činov, musela byť zvýšená o jednu tretinu. Odkazuje pritom na ustanovenie § 38 ods. 7 Tr. zákona, ktoré bráni kumulácii použitia § 38 ods. 4 Trestného zákona a zvýšeného súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona len v prípade, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. Prokurátor zastáva názor, že vzhľadom na Nález Ústavného súdu SR PL ÚS 106/2011 ustanovenie § 38 ods. 7 Trestného zákona stráca svoje opodstatnenie a stáva sa obsolentným. Vzhľadom na súčasný platný právny stav, kedy aplikácia tzv. asperačnej zásady nezasahuje žiadnym spôsobom do úpravy dolnej hranice zákonom stanovenej trestnej sadzby, súdu nič nebránilo pri ukladaní súhrnného trestu prihliadnuť na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona.

S uvedeným názorom prokurátora sa odvolací súd nestotožňuje a odkazuje na Stanovisko Trestnoprávneho kolégia NS SR (Tpj 104/2009 k rozdielnemu výkladu § 37 písm. h/ Tr. zákona v otázke pojmu "viac" trestných činov prijaté 14. júna 2010), z ktorého vyplýva, že spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa v súlade so zásadou "ne bis in idem", vyjadrenou v § 38 ods. 1 Tr. zákona nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 os. 2 Tr. zákona). Napriek existencii Nálezu Ústavného súdu SR PL ÚS 106/2011, ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zákona aj v súčasnej podobe hovorí o ukladaní sprísneného trestu, znamená to, že tzv. asperačná zásada nebola zrušená úplne a išlo by tak o duplicitné zohľadnenie tej istej okolnosti v neprospech obžalovaného. Argumenty prokurátora, ktoré smerujú k možnosti, či nemožnosti použitia § 38 ods. 7 Tr. zákona v súvislosti s vyššie citovaným Nálezom ÚS SR, nie sú použiteľné pri úvahách o aplikácii § 37 písm. h/ Tr. zákona, pretože vylúčenie možnosti priznania tejto priťažujúcej okolnosti sa viaže k samotnej existencii tzv. asperačnej zásady, ktorá nálezhom zrušená nebola.

Pokiaľ ide o ďalšie výroky prvostupňového rozsudku týkajúce sa spôsobu výkonu trestu a použitia ustanovení o súhrnnom treste, tieto neboli odvolaním prokurátora napadnuté, rovnako ani výrok o ochrannom dohľade. Preto sa odvolací súd týmito výroky nezaoberal, nakoľko neexistoval podklad pre ich preskúmanie, či prípadnú zmenu.

S poukazom na predchádzajúce úvahy, krajský súd postupom podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.